

„Na mě je to asi trochu moc sladké,“ zasmál se její manžel. „Radši zůstanu u citronového koláče se sněhovými pusinkami. Ten patřil vždycky k mým oblíbeným.“

„Nabídnu vám k tomu čaj? Máme výběr prémiových sypaných čajů od tradičního English Breakfast přes Earl Grey až po...“ Potlačila jsem zívnutí a omluvně se usmála. „Promiňte! Dneska jsem vstávala opravdu brzy.“

„Určitě jste si ráno byla poslechnout sbor na Magdalen Tower, že?“ opáčila Američanka. „My taky! V hotelu nám řekli, že to musíme vidět, a jsme strašně rádi, že jsme šli. Prý jde o jednu z největších prvomájových oslav v celé Anglii.“

„Máte pravdu,“ přikývla jsem. „Je to opravdu jedinečný zážitek. Poprvé jsem tam byla ještě jako studentka Oxfordu a dnes ráno jsme se tam s kamarádkou vydaly znovu, abychom si trochu připomněly studentská léta. A musím říct, že to bylo stejně kouzelné jako tenkrát.“

„Jen mě jímá hrůza, když si vzpomenu na toho studenta, který spadl z mostu a zabil se,“ otrásla se žena. „Nepodařilo se nám dostat až pod věž, takže jsme nestáli dost blízko, abychom viděli, co se přihodilo. Ale potom jsme slyšeli, jak o tom všichni mluví, a vepředu nastal rozruch. Myslíte si, že šlo o nehodu?“

Na okamžik jsem si vybavila nehybné tělo plující na hladině a temně rudou skvrnu pomalu se rozplývající po

chlapcových zádech. Ne, o žádnou nehodu rozhodně nešlo. Nechtěla jsem ale přilévat olej do ohně. Dokud policie nevydá oficiální prohlášení, budou se zvěsti šířit dost rychle i bez mého přispění.

„No, já slyšel, že to nehoda *nebyla*,“ vložil se do hovoru Američan. „Cestou zpátky jsme potkali pár německých turistů, kteří prý stáli blízko mostu, a říkali, že ten kluk skočil do vody sám. A to není všechno! Tvrdili, že viděli krev. Možná byl pobodaný.“ Zavrtěl hlavou. „Škoda, že neznáme někoho od policie. To bychom měli informace z první ruky.“

No, vlastně jsem někoho takového znala, i když jsem to rozhodně nehodlala přiznat nahlas. Můj přítel Devlin O'Connor pracoval jako detektiv na kriminálce a patřil k předním vyšetřovatelům oxfordshirské policie.

Dnes ráno jsem ho sice neviděla, protože uniformovaní policisté mě spolu se zbytkem davu rychle odvedli pryč od mostu a tu část High Street uzavřeli, ale byla jsem si jistá, že Devlin byl první, koho zavolali na místo činu.

Nahlas jsem však řekla jen: „Myslím si, že to policie stále vyšetřuje. Pravděpodobně vydají nějaké prohlášení ve večerních zprávách.“

„Musím ale říct, že i když je to strašná tragédie, svým způsobem je to docela vzrušující,“ zasmála se žena.

„Připadám si skoro jako v jednom z těch britských kriminálních seriálů, které v Americe tak rádi sledujeme. Už jen čekám, kdy do téhle čajovny vejde inspektor Morse nebo ten sympatický detektiv z Vražd v Midsomeru a začne vyslýchat svědky!“

A budou mít plné ruce práce, pomyslela jsem si suše, zapsala si jejich objednávku a vydala se zpátky k pultu. Celá čajovna žila zprávami o chlapcově smrti. Zdálo se, že u každého stolu sedí turisté, kteří se ráno účastnili prvomájových oslav, a všichni dychtivě vypravovali, co viděli a slyšeli. Když jsem procházela mezi stoly, doléhaly ke mně útržky rozhovorů a já jen stěží potlačovala pobavený úsměv nad těmi absurdními historkami a teoriemi, které si lidé vyměňovali.

„Zastřelili ho, o tom není pochyb. Cože...? Ne, výstřel jsem taky neslyšel, ale určitě použili pistoli s tlumičem. Nejspíš stříleli z vršku věže...“

„... a ty tajné studentské spolky nutí své členy dělat strašně nebezpečné věci, vidíte?“

„Dohoda o společné sebevraždě. Stoprocentně. Ten kluk měl určitě deprese. Jednou jsem znal jednoho chlápka...“

„... a já vám povídám, že ho někdo strčil! Neříkali snad, že přepadl přes zábradlí pozadu? Ne? Já to teda slyšel...“

„Říkám vám, že za tím určitě byla ta dívka! Ta blondýnka! Nejspíš jeho přítelkyně. Jo, já vím, že vypadala hrozně rozrušeně, ale spousta lidí dokáže předstírat...“

Zastavila jsem se u stolu s partou australských baťůžkářů a začala sklízet prázdné talíře, zatímco kolem mě vzrušeně debatovali.

„Stál jsem hned u nich, přímo vedle té holky, když zpíval sbor. Vůbec mě nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát!“ říkal jeden z nich.

„Viděls ho spadnout, kámo?“ vyzvídal dychtivě jeho kamarád.

„Ne, až potom, co jsem uslyšel výkřik.“

„Ha! Myslíš, že prozradil něco o tom, kdo ho napadl?“ přidal se třetí.

„Možná. Slyšel jsem někoho křičet něco jako *„Do prdele, proč zrovna já?“* nebo tak něco...“

„Ne, ty trubko, to jsem byl já,“ opravil ho kamarád. „Šlápl jsem v nových botách do psího hovna.“

Ozval se hlasitý výbuch smíchu. „Hahaha! Říkal jsem si, že jsou to divná poslední slova.“

„No, já taky slyšel něco divného. Něco jako *Ááá! NATO joy evict!*“ prohlásil čtvrtý.

„Cože? A to znamená jako co?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Jen opakuju, co jsem slyšel. *NATO... joy... evict.*“